

Славчо.

Да, тате.

Грабчо.

Чи тя е една сгодна случка?

Славчо.

Твърдѣ сгодна.

Грабчо.

Чи тя сочи да бѣде една добра ступанка?

Славчо.

Нѣма съмнѣніе.

Грабчо.

И чи мжжѣтъ, който ще я земе, ще бѣде твърдѣ благодаренъ отъ нея?

Славчо.

Безъ друго.

Грабчо

Една само мжчнотія ся представлява; страхъ мя е да не бы тя да нѣма толкозъ имотъ, колкото може да иска нѣкой . . . .

Славчо.

А, тате, имотѣтъ не значи нищо, когато чловѣкъ гледа чи момата, съ която желае да ся ожени, е достойна въ всичко друго.

Грабчо.

А, да мя прощавашъ ты, да мя прощавашъ! — Това само може да ся каже чи, колкото и да е ограниченъ имотѣтъ и може чловѣкъ да има полза отъ друга страна.